

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Gál Péter Pál ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, dr. Balogh Tünde ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Pest Megyei Bíróság 2011. március 3. napján meghozott, 10.P.28.091/2008/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. és 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a ... Bíróság előtt ... számon folyamatban volt, házasság felbontása iránti perben, a 2006. november 13. napi tárgyaláson olyan valótlan tartalmú közlést tett, miszerint „korábban a felperes élettársa egyébként a cégünkhöz prostituálnak jelentkezett és innen ismerte a felperes”. Kérte továbbá az alperes eltiltását a további jogsértéstől és a jogsértés abbahagyására, valamint 500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését.

Előadta, hogy ez a polgári per alperes neve alperes és volt házastársa, **tanú1** között folyt házasság felbontása iránt. **tanú1** ral élettársi kapcsolatát abban az időszakban alakította ki, amikor a korábbi házastársak házassága végérvényesen

megromlott. Sem a kérdéses időszakban, sem előtte nem végzett olyan munkát, amely az alperes kijelentését megalapozná. Hivatkozott arra is, hogy az alperesi közlés a lakóhelyén elterjedt, és ezért felszolgálói munkakörben nem tudott elhelyezkedni, élettársa panziójában dolgozik. A lakókörnyezetében több ízben kellemetlen helyzetbe került, gúnyos megjegyzéseket kapott, ami életvitelét megnehezítette.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte.

Előadta, hogy egy korábbi alkalommal a volt férje közölte vele azt az elképzelését, hogy az általa vezetett panzió forgalmának fellendítése érdekében érdemes lenne olyan hölgyeket felszolgálóként foglalkoztatni, akik a vendégek részére bizonyos szexuális szolgáltatásokat is nyújtanának. A volt házastársa kifejezetten ezért vette fel korábban a felperest a panzióba dolgozni. Ezt követően a felperes és volt házastársa között kapcsolat alakult ki. A felperes által sérelmezett közlést egy bírósági eljárás során, a gyermekelhelyezéssel összefüggésben tette. Hivatkozott arra, hogy nem csak a volt házastársától hallott a felperes ilyen munkakörben való foglalkoztatásáról, hanem mások is említettek a felperesről hasonló. Ilyen tartalmú közlést azonban a felperesről mások előtt sosem tett.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes a ... Bíróságon a ... számú ügyben 2006. november hó 13. napján megtartott tárgyaláson tett azon kijelentésével, hogy a felperes „egyébként a cégünkhöz prostituálnak jelentkezett”, megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő jogát.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest a jogsértés abbahagyására, és eltiltotta a további jogsértéstől.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 500.000 forint nem vagyoni kártérítést, valamint 25.000 forint + 25% áfa perköltséget.

Megállapította, hogy a felperes tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 30.000 forint eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 78. § (1), (2) bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 163. § (3) bekezdését, hivatkozott továbbá a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontjára, 339. § (1) bekezdésére, a 355. § (1) bekezdésére és a Pp. 206. § (1) és (3) bekezdésében foglalt szabályokra is.

Az elsőfokú bíróság a felek által nem vitatott tényként megállapította, hogy a kérdéses tárgyalásról készült jegyzőkönyvben ténylegesen szerepel a felperes által sérelmezett kitétel. Kifejtette, hogy az alperes a tárgyaláson tett kijelentését jelen perben megkísérelte úgy értelmezni, hogy az egy hallomásból megismert információ közlését jelentette, és nem tartalmaz tényállítást, azonban az elsőfokú bíróság ezt

az értelmezést, a kijelentés egyértelműségére és tartalmára figyelemmel nem fogadta el.

Rögzítette, hogy a szexuális magatartásról szóló közlés önmagában személyhez fűződő jogot sért. Ha pedig ez olyan szexuális magatartást ismertet, amely Magyarországon nem elfogadott, a közlés különösen jogsértőnek minősül. Erre tekintettel köztudomású tényként elfogadható, hogy a felperes ilyen közlés esetén nem vagyoni hátrányt szenvedett el.

Az alperes a felelősség alól csak akkor mentesülhet, ha az általa állított tények valóságtartalmát bizonyítani tudja. Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le a felperes által sérelmezett közlés valóságtartalmának megállapítására. A meghallgatott **tanú1**, **tanú2**, **tanú3**, **tanú4**, **tanú5** és **tanú6** tanúvallomásai alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy egyértelműen nem lehet megállapítani, hogy az alperesi tényállítás valós alapokon nyugszik-e, vagy sem. Kitért arra, hogy az alperes a bizonyítási teher folytán ráháruló bizonyítási kötelezettségét nem tudta teljesíteni, ezt pedig a terhére kellett értékelni.

Az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva úgy ítélte meg, hogy a felperes nem vagyoni kárának kiküszöböléséhez az általa igényelt 500.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés nem minősíthető eltúlzottnak, az arányban áll a felperest ért személyhez fűződő jogsérelem súlyával és a nem vagyoni hátrányokkal.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását. Másodlagosan kérte a határozat hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a meghallgatott tanúk vallomásait tévesen értékelte és megalapozatlan határozatot hozott.

tanú1 nem tagadta azt, hogy azon körülménnyel összefüggésben ismerkedett meg a felperessel, hogy a felperes prostituáltként jelentkezett a panzióba. **tanú3** nem említette a nyilatkozata során, hogy ilyen tartalmú híresztelést kifejezetten az alperestől hallott volna. Ezzel szemben **tanú2** úgy nyilatkozott, hogy **tanú1** maga mondta, hogy a felperes konzumhölgy. **tanú6** tanú is azt mondta el a per során, hogy az alperestől közvetlenül híresztelést a felperesre nézve nem hallott. **tanú4** tanú sem állított olyat, hogy a felperesről elterjedt hír forrása az alperes lenne.

tanú7 tanúvallomását az elsőfokú bíróság, bár az perdöntő jelentőségű, egyáltalán nem értékelte. Vallomása összhangban van az alperesi előadással, valamint **tanú2** tanúvallomásával, valamennyien ugyanattól a személytől, **tanú1**től hallottak a felperes történetéről.

Előadta továbbá az alperes, hogy abban az esetben, ha a tárgyalási jegyzőkönyv kiszivárgott és a felperest emiatt személyiségi jogsérelem érte, ennek forrása ő nem lehetett. Előadta, hogy egy bírósági tárgyalás sajátosságaiból fakadóan a tárgyaláson elhangzott mondat a felperes számára semmifajta jogsérelmet nem

jelenthetett, és nem vagyoni hátránya sem keletkezett ennek következtében. Utalt arra is, hogy normál esetben a tárgyalóteremből ki sem kerülhetnek ilyen jellegű információk. Álláspontja szerint teljesen nyilvánvaló, hogy a bíróságon tett kijelentése és a felperes jelenlegi munkakörülményei között semmifajta összefüggés nincsen, annál is inkább, mert a felperes ...n folyamatosan dolgozik azóta is. Előadta továbbá, hogy olyan speciális pertípusban, amelyben a gyermekek elhelyezése is kérdéses, szükséges az eljáró bíróság tudomására hozni olyan információt, ami a bíróságot az adott ügyben megfelelően befolyásolhatja.

Kitért az alperes arra, hogy indítványozta az elsőfokú eljárás során, hogy a bíróság keresse meg az Országos Egészségbiztosítási Pénztárt arra nézve, hogy a felperes milyen cég vagy vállalkozás révén áll biztosítási jogviszonyban. Ennek azért van jelentősége, mert a felperes foglalkoztatási adatai kizárólag ezen az úton megismerhetők. Ezt a bizonyítási indítványát azonban az elsőfokú bíróság külön indokolás nélkül mellőzte.

Kérdéses, hogy ha a felperes szerint faluszerte beszédtéma volt a „múltja”, akkor miért éppen vele szemben indított peres eljárást. Erre egyedül egy válasz adható, hogy erre azért volt szükség, mert **tanú1**ral a házassági vagyoni jogi viszonyaik rendezetlenek. Az alperes hivatkozott továbbá arra is, hogy a felperes által igényelt, és az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítés a jövedelmi viszonyaihoz mérten rendkívül eltúlzott mértékű, figyelemmel kereseti viszonyaira.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

Előadta, hogy a szexuális magatartásról szóló közlés, tekintettel arra, hogy az a magántitok körébe tartozik, nyilvánosságra hozatalával önmagában is személyiségi jogot sért. Az alperes azonban az ilyen tartalmú közlésének valóságtartalmát a per során nem is bizonyította.

tanú3 tanúvallomása egyértelműen alátámasztotta a felperesi állításokat, ezzel szemben **tanú2** nem tekinthető elfogulatlan tanúnak. **tanú6** is olyan ismereteiről számolt be, hogy az alperes az, aki rosszhiszemű kijelentést terjesztett a felperesről. **tanú4** tanú pedig azt vallotta, hogy az alperes közvetlenül állította a felperesre vonatkozóan, hogy „a kis kurva beköltözött a ... mellé”.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal teljes egészében egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A másodfokú bíróság elsődlegesen arra mutat rá, hogy bíróság előtti, vagy egyéb eljárásban tett nyilatkozat általánosságban személyiségi jogvédelmet nem alapoz meg. A perben tett nyilatkozatok, tényállítások, a bizonyítás anyagának értékelése, önmagában akkor sem minősíthető jogsértőnek, ha téves, megalapozatlan, vagy az érintett személy számára sérelmes.

A jogérvényesítés azonban nem ad felhatalmazást egyben más személy jogainak megsértésére. Ha a perbeli vagy egyéb eljárásban tett nyilatkozat valótlan, nem felel meg a jóhiszeműség és a tisztesség követelményeinek, indokolatlanul

megalázó, lealacsonyító, akkor személyiségi jogot sért és a jogsértő személynek viselnie kell ennek jogkövetkezményeit.

Az alperes lényegében azt állította a felperes személyéről, hogy olyan életvitelt folytat, amely alapján anyagiak ellenében áruba bocsátja a testét. Ez a társadalmi felfogás szerint olyan elutasított magatartás, amely egyértelműen sértő tartalmat hordoz.

Helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság a Ptk. 78. § (2) bekezdése alapján az alperesi közlés valóságtartalmát és sértő jellegét.

A meghallgatott tanúk vallomása alapján nem lehetett az alperesi közléssel azonos tartalmú következtetésre jutni, vagyis azt megállapítani, hogy a felperes prostituátnak jelentkezett volna a panzióba.

A felek élettársai tekintetében teljes érdektelenség nem volt várható, a peres felekkel kapcsolatos érzelmi viszonyulásuk, és a házassági vagyoni jogi perre is tekintettel. Az alperes kifogásolta, hogy elsőfokú bíróság nem értékelte külön tanú7 tanú vallomását. A tanú érdemi nyilatkozatot lényegében nem tett az elsőfokú bíróság előtt, csak visszautalt a bontóperi tárgyaláson tett vallomására. A csatolt jegyzőkönyvből azonban egyértelműen arra lehetett következtetni, hogy a nevezett tanú haragos viszonyban volt az abban az eljárásban felperesként szereplő tanú1ral. Ennélfogva a vallomását kétséget kizáró bizonyítékként nem lehetett értékelni. Az elsőfokú bíróság érdemi állásfoglalását ezért nem befolyásolhatta, hogy határozatában külön nem tért ki a tanú vallomására.

Az elsőfokú bíróság által értékelt egyéb tanúvallomásokból sem lehetett kétséget kizáróan arra következtetni, hogy a felperes szexuális szolgáltatások nyújtása teljesítésének lehetőségét elfogadva jelentkezett volna az alperes volt házastársánál munkavégzésre. A bizonyítási eljárás eredményét a másodfokú bíróság is úgy ítélte meg, hogy az alperes által tett sérelmezett kijelentés valóságtartalma nem nyert bizonyítást, ezért valótlannak kell tekinteni.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint azonban a felperesről kialakult megítélés az alperesi magatartásra volt visszavezethető.

A bizonyítatlanság következményeit a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett viselnie, ezért az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta vele szemben a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) és b) pontja alapján a jogsértés megállapítása és az eltiltás jogkövetkezményeit.

A közlés tartalma olyan súlyú volt, amellyel okozati összefüggésben a felperesi hátrány megállapítható volt, ami mindenképpen szükségessé tette a nem vagyoni kártérítés, Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja, 339. § (1) bekezdése és 355. § (1) és (4) bekezdése szerinti szubjektív szankciójának alkalmazását is. Köztudomású tényként elfogadható (Pp. 163. § (3) bekezdése), hogy az alperesi kijelentés következtében a felperes lelki sérelmet szenvedett el, ami nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a felperes által igényelt nem vagyoni kártérítés nem eltűzött, és a kialakult gyakorlatnak is megfelelő mértékű volt.

Az alperes vagyoni viszonyai nem minősülnek értékelési szempontnak a nem vagyoni kár megállapításakor, mert ennek során alapvetően a felperesi hátrányokat kell értékelni.

Az OEP megkeresésére vonatkozó alperesi bizonyítási indítvány teljesítése nem volt szükséges, a nem vagyoni kártérítésről ennek hiányában is megfelelő döntés volt hozható. Ennek mellőzése miatt a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését sem.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-ának utaló szabálya, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a felperesi fellebbezési költség megfizetésére.

A fellebbezési költség a felperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll.

Az alperes részleges személyes költségmentessége alapján a le nem rótt fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint.

Budapest, 2011. október 11.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő